

9. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN TUOMIO

Jehova maailmankaikkeuden suuri Tuomari — Kaikki siunaukset, suosionosoitukset jne. tulevat Jehovalta Pojan kautta — Uusi Luomus tulee olemaan Kristuksen veljiä ja kanssaperillisiä — ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä” — Isän langettama tuomio on jo lausuttu ihmiskunnasta — Tuhattuotisen valtakunnan tuomio on armon ja avun tuomio — Lopullinen toimeenpaneva tuomio on vanhurskaus ilman armoa — Uuden Luomuksen tuomio evankeliumikautena — Uusi Luomus tuomittu rakkauden täydellisen lain kautta — Kirkastettu pää valvoo ruumista — ”Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan” — Meidän on tuomittava itsestämme oikein — ”Minun tuomitsijani on Herra” — Seurakunta tuomitsee muutamissa asioissa — ”Jos veljesi rikkoo sinua vastaan” — Anna anteeksi seitsemänkymmentä kertaa seitsemän — Rikkomuksia seurakuntaa vastaan — Kaikkien meidän pitää ilmestyä Kristuksen tuomioistuimen eteen

OLEMME jo nähneet, että suuri Kaikkivaltias, korkein Tuomari, tuomitsi koko ihmiskunnan arvottomaksi iankaikkiseen elämään, kun Adam, sen kantaisä, epäonnistui koetuksessa. ”Niinkuin yhden ihmisen kautta synty tuli maailmaan ja synnin kautta [rangaistuksena eli tuomiona] kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet.” (Room. 5:12) Aadamin epäonnistuminen ja kuoleman-tuomio hänen ylitseen tuotti saman tuomion kaikkien hänen lastensa yli. Hänen lankeemuksensa, hänen puutteellisuutensa ja hänen syntinsä ulotettiin luonnollisella tavalla sekä lisätyllä voimalla ja nopeudella hänen jälkeläisiinsä. Olemme jo nähneet, että hänen tuomionsa oli kaikin tavoin niin vanhurskas ja siten peruuttamaton, että maailmankaikkeuden suuri Tuomari oikeudenmukaisesti päätettyään ihmisen arvottomaksi iankaikkiseen elämään ei voinut kumota omaa tuomiotaan, selittää väärää oikeaksi ja arvotonta arvolliseksi pysyvään elämään. Mutta olemme myös nähneet, että hänellä oli myötätuntoa meitä kohtaan ja että hän armostarikkaassa suunnitelmassaan, joka oli tehty ennen maailman perustamista, piti huolta ja huolehti koko ihmiskunnan lunastamisesta, antaakseen kaikille sen jäsenille vielä kerran koetuksen eli tuomion, sekä määräsi myös, että hänen rakas Poikansa, jonka lunastustyö teki mahdolliseksi sovituksen, tulisi tämän uuden toimenpiteen välittäjäksi, mikä tarkoitti ihmiskunnan siunaamista ja kohottamista. Olemme myös nähneet, että aika tottelevaisten tuomitsemista ja kohottamista varten on tuhatvuotispäivä, joka on aiottu maailman tuomiopäiväksi eli koetuspäiväksi, ja silloin annetaan jokaiselle tilaisuus, ei ainoastaan saada tieto Herrasta ja sopusoinnusta hänen kanssaan, vaan sen ohella tilaisuus osoittaa uskollisuuden ja tottelevaisuuden kautta arvollisuutensa iankaikkiseen elämään. Apostolin sana vakuuttaa meille, ”Hän [Jumala] on säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maan piirin vanhurskaudessa.” — Apt. 17:31

Epäilemättä on Kaikkivaltias itse korkein Tuomari ja hänen lakinsa on korkein sääntö, jonka mukaan jokainen iankaikkista elämää koskeva laki on annettava. Siten viittaa apostoli ”Jumalaan, joka on kaikkien tuomari”, ja osoittaa, että sillä tarkoitetaan Isää, puhuessaan samassa lauseessa Jeesuksesta välittäjänä. (Hebr. 12:23,24) Vielä hän sanoo, ”Herra on tuomitseva kansansa” ja ”minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra.” (Room. 12:19; Hebr. 10:30) Näissä lainauksissa Vanhasta Testamentista (Ps. 50:4; 5 Moos. 32:35,36) viitatulla Herralla tarkoitetaan Kaikkivaltiasta Jumalaa. Apostoli sanoo vielä, ”Jumala on tuomitseva ihmisten [maailman] salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta.”

(Room. 2:16; 3:6) Jumala oli alkuperäinen lainlaatija ja tuomari, ja hän tulee ainaisesti säilyttämään tämän aseman ja tämän yhdyssiteen luomiensa kanssa. Hän ei anna kunniaansa toisille. (Jes. 42:8) Sitä paitsi hän sanoo meille Raamatussa, että hän on kansansa paimen. ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.” (Ps. 23:1) Vielä hän nimittää itseänsä kansansa lunastajaksi: ”Kaikki liha on tietävä, että minä Herra olen sinun pelastajasi, että Jaakobin väkevä on sinun lunastajasi.” (Jes. 49:26) Sanan varsinaisessa merkityksessä Jumala itse on koko pelastussuunnitelman ja jokaisen sen piirteen keskipisteenä; ja muut käsitykset asiasta ovat harhaanjohtavia.

Kuitenkin, niin kuin Isä näki hyväksi luoda kaikki Pojan kautta (Joh. 1:1), niin hän on nähnyt hyväksi korottaa Herramme Jeesuksen kunnioittamukseen aseeksi. Tältä kannalta katsoen näemme, että kaikki siunaus, kaikki valta ja kaikki suosionosoitukset lähtevät Isästä Pojan kautta, ja että uudet luomukset Pojan kanssa yhdistettyinä tulevat siten hänen kanssapalvelijoihinsa ja Jumalan armon kanssaperillisiksi.

Niin täydellisesti lepää taivaallinen Isä ”teoistaan” ja käyttää Poikaa kunnioitettuna aseenaan, että kallis Lunastajamme saattoi sanoa, ”Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle.” (Joh. 5:22) Herramme lausui nämä sanat, ennen kuin hän oli Golgatalla täyttänyt sen työn, jonka Isä oli antanut hänelle tehtäväksi, mutta hän puhui täytetyn työn kannalta, sillä niin kuin olemme jo nähneet, hänen oma koettelemuksensa hänen soveliaisuuteensa nähden siihen työhön, jonka Isä oli aikonut, oli päätettävä hänen uskollisuutensa kautta kuolemaan saakka. Siten ei hän ainoastaan osoittanut arvollisuuttaan tulla uskolliseksi ja armahtavaiseksi ylimmäiseksi papiksi, vaan takasi omalla verellään uuden liiton ihmiskunnan hyväksi, aukaisi uuden tien elämään ja sai ”avaimet” kuolemaan ja kuolemanvaltakuntaan – oikeuden lausua vangeille kuoleman suuressa vankilassa, ”Tulkaa ulos!”, ja oikeuden siunata ja nostaa niin monta kuin tottelevaisesti kuulee hänen ääntänsä. Isä oikeastaan jätti kaiken tuomion Pojalle siinä silmänräpäyksessä, kun hän nousi ylös, ja juuri silloin hän selitti, ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä” (Matt. 28:18); ja ensi kerran käytti hän tätä valtaansa silloin, kun hän määräsi apostolinsa edustajinaan alkamaan morsiusluokan jäsenten, seurakunnan (ecclesian), hänen uuden luomuksen jäsentensä, valitsemistyön.

Isän tuomio ihmiskunnan suhteen oli jo lausuttu, ja oli se tuominut kaikki, eikä mikään muu tuomio hänen puoleltaan täydellisten vanhurskauden lakien vallitessa saattanut olla miksikään erityiseksi hyödyksi kellekään kirotusta suvusta, koska ”kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.” ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan”; eikä Jumalan mittakaava tunnusta vähempää kuin ehdottoman vanhurskauden täydellisyyden. Jumalan järjestystoimenpide oli sen tähden sellainen, että Herramme Jeesus olisi välittäjä; se, joka menisi väliin; se, joka tyydyttäisi oikeuden ja edustaisi langennutta ihmiskuntaa; se, johon Isän oikeus katsoisi ihmisen edustajana ja joka vastaisi ihmiskunnasta. Jeesuksella tulee olemaan välittäjän asema Jumalan ja ihmisen välillä, kunnes hän on kokonaan suorittanut tarkoitetun työn, kunnes hän on palauttanut kaikki luodut täydelliseen sopusointuun Jumalan kanssa, jotka saatuaan tiedon Luojastaan ja hänen vanhurskaista laeistaan haluavat pysyä ja toimia niiden kanssa sopusoinnussa. Ja vielä, kaikkeen hänen tuomioonsa kuuluu myös syyllisten hävittäminen, sillä hän ei

ainoastaan palkitse tottelevaisia, vaan myös ”turmelee ne, jotka maan turmelevat” – hävittää tahalliset syntiset, kaikki ne kansasta, jotka eivät tahdo kuunnella hänen ääntään, hänen käskyjensä ja opetustansa, tehden tyhjäksi kaiken synnin ja kaiken kappinan, siihen laskettuna myös viimeinen vihollinen, joka on kuolema. – 1 Kor. 15:25-28; Ilm. 11:18; 2 Tess. 2:8; Hebr. 2:14

Tämä tuomitseminen tuhatvuotiskautena on osittain välittämistä, jolloin hän suo helpotuksia ihmiskunnan epätäydellisyyksien vuoksi, palkitsee ja rankaisee huolellisesti, ja ikään kuin Kaikkivaltiaan valtuutettuna eli sijaisena antaa tuhannen vuoden lopussa iankaikkisen elämän palkinnoksi niille, jotka on havaittu arvollisiksi, ja saattaa iankaikkisen turmion niille, jotka on havaittu arvottomiksi. Ja tämä viimeinen toimeenpaneva tuomio tapahtuu oikeudella ilman armoa; armon varsinainen hyöty ja tarkoitus on silloin täyttynyt tuhatvuotishallituksen kautta, jolloin armo ja apu suodaan jokaiselle ihmiskunnan jäsenelle sen lunastajan kautta. Ja Kristuksen ruumis, seurakunta, tulee olemaan yhdistetty hänen kanssaan kaikissa tuhatvuotisen tiedonantamisen ja auttavaisuuden aikana eri tehtävissä: siunaamassa, tuomitsemassa, hallitsemassa, ojentamassa jne., ja mahdollisesti myös julistamassa ja jakamassa lopulliset palkinnot ja rangaistukset.

Ennen kuin menemme eteenpäin erityisesti tarkastamaan uuden luomuksen tuomiota eli koettelemusta evankeliumikautena, ennen tuhatvuotisvaltakuntaa, meidän on painettava syvästi mieliimme se asianhaara, että kaikki nämä toimenpiteet, tuomiot jne. tulevat Isältä, vaikka Pojan kautta ja seurakunnan kautta, aivan niin kuin me myös luemme ylösnousemisen suhteen kuolleista, että Jumala herätti Herramme Jeesuksen kuolleista oman voimansa kautta, ja että hän myös herättää meidät, minkä esityksen ymmärrämme olevan täydessä sopusoinnussa Herramme selityksen kanssa: ”minä herätän hänet viimeisenä päivänä”; ”Minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni”; ”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” – 1 Kor. 6:14; Joh. 6:39; 14:3; 11:25

Uuden luomuksen tuomion eli koettelemuksen täytyy tapahtua evankeliumikautena, ennen kuin tuhatvuotisvaltakunta on täydelleen alkanut, sillä uuden luomuksen, Pään ja Ruumiin, on toimitettava työ tuhatvuotiskautena. Juuri sen kanssa yhtäpitävästi sanoo Herra, ettemme me tule tuomioon (krisis) maailman kanssa (emme tule olemaan maailman kanssa tuomiossa eli koetuksessa tuhatvuotispäivänä), vaan olemme jo siirtyneet kuolemasta elämään (ennen maailmaa), vanhurskautettuina uskon ja tottelevaisuuden kautta hänen ruumiinsa jäseninä. (Joh. 5:24) Niin muodoin on nykyinen aika jokaiselle vihkiytyneelle tuomiopäivä, koetuspäivä, jolloin ratkaistaan, lasketaanko hänet hänen kutsumis- ja vihkiytymisehtojensa alaisena arvolliseksi elämään vai ei. Apostolin sanat ovat yhtäpitävät tämän kanssa, ”Tuomio (krima, lopullinen päätös) alkaa Jumalan huoneesta.” (1 Piet. 4:17) niin kuin apostoli viittaa, uusi luomus saa korkean käsityksen jumalallisista iankaikkisen elämän vaatimuksista eli ehdoista, kun se näkee, että niiden, jotka ovat kieltäytyneet synnistä ja kääntäneet sydämensä saadakseen tuntea Jumalan tahdon ja tehdäkseen sen, täytyy käydä koetusajan läpi, jotta heidän luonteensa koeteltaiisiin ja tulisi täydelliseksi, että se olisi sellainen, että Herra voi sen hyväksyä.

Kuka on uuden luomuksen tuomari? Ja minkä lain eli mittakaavan mukaan se tuomitaan?

Me vastaamme, että meidät tuomitsee taivaallisen Isämme täydellisen rakkauden laki – että meidät vanhurskautettiin hänen kauttaan (”Jumala on se, joka vanhurskauttaa”), ja että vihkiytymislupauksemme annettiin hänelle, ja että koko uusi luomus, Pää sekä Jäsenet, ovat velassa Isälle kaikkien Jumalana ja Tuomarina. Mutta tämä ei muuta eikä ole ristiriidassa sen kanssa, mitä jo olemme nähneet Isän toimintatavan suhteen meidän kanssamme. Kun hän kohtaa meitä ja sallii meidän lähestyä taivaallista armoistuinta, se on siksi, että hän on armoittanut meidät siinä rakastetussa, Herrassamme ja Päässämme, jonka vanhurskauden puvussa ainoastaan voimme lähestyä Isää ja omata hänen suosionsa. Siitä huolimatta kuuluu kaikki voima ja valta Pojalle Isän lähettiläänä eli edustajana, ja niin muodoin näemme, että vaikka olemme tekemisissä Isän kanssa suorastaan, pääsemme kuitenkin hänen luokseen ainoastaan puoltajamme kautta, aivan niin kuin maallises- sa oikeudessa laillinen asiamies edustaa syytettyä asiakastaan. Maailma ei pääse Isän luokse eikä ole suorastaan tekemisissä hänen kanssaan puoltajan kautta tuhatvuotiskau- tena, vaan se on päinvastoin suorassa yhteydessä Kristuksen kanssa tuhatvuotiskauden loppuun asti, kun heidät täydellisinä esitetään Isälle.

Uudet luomukset ovat kaikki Isästä syntyneet, ovat hänen lapsiaan, eivätkä Kristuk- sen lapsia; ja Isä kurittaa jokaista lasta, jonka hän ottaa omakseen. Isän armoistuinta eteenhän meitä myös kehoitetaan kantamaan rukouksemme – tie, jonka Jeesus, meidän lunastajamme, on avannut. Ja kuitenkin ovat lunastajamme sanat totiset mitä täydellisim- mässä merkityksessä, ”Ei kukaan pääse Isän luokse muutoin kuin minun kauttani.” Suhde Herran Jeesuksen ja seurakunnan välillä on sama kuin suhde pään ja ruumiin välillä; pää ottaa selvää, tuomitsee ja määrää kaikista ruumiin parasta koskevista asioista, johtaa sen kulun, laimentaa vaikeudet, helpottaa ja tuottaa virkistystä, tukea ja voimaa jokaiselle jäsenelle ja käyttää usein ruumiin jäseniä aseinaan eli palvelijoinaan. Kuitenkin kun jokainen tämän työn erityinen osa tehdään Isän nimessä ja Isän johdolla, on aivan oikein pitää sitä Isän työnä Pojan kautta. – 1 Kor. 8:6

Sopuosoinnussa sen kanssa luemme myös, ”Jos te Isänänne huudatte avuksi häntä, joka henkilöön katsomatta tuomitsee” jne. Ja taas, ”Isäni on viinitarihuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.” (1 Piet. 1:17; Joh. 15:1,2) Siitä huoli- matta näkyy selvästi saman apostolin sanoista – ”Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin” – että Päämme tunnustetaan täydelleen ja että kurittaminen, puhdistaminen jne. tapahtuu meissä hänen kauttaan Isän edustajana. Siten hän osoittaa meille, ettemme ole suoraan elävän Jumalan käsissä emmekä suoranaisessa kosketuksessa hänen järkkymät- tömän lakinsa kanssa. Me olemme Kristuksessa Jeesuksessa, hänen ansionsa peittäminä, ja Päänämme ja Mestarinamme hän kohtelee meitä Aabrahamille annetun liiton armollis- ten toimenpiteiden mukaisesti, jotka hänen verensä kautta ovat toiminnassa meidän hyväksemme.

Kirkastetun Pään huolenpito ruumiista

Emme voi epäillä kirkastetun Päämme rakkautta ja huolenpitoa seurakunnastaan — ”ruumiista”, ”morsiamesta” — vaikkakaan hän ei olisi antanut meille selvää selitystä siitä. Kuitenkin hän osoittaa meille hyvin selvästi viimeisessä sanomassaan uskollisilleen, että hän istuu, puhdistaa ja jalostaa vastakuvalliset leviitat, jotka käsittävät kuninkaallisen papiston. Kuuntele hänen sanojaan Vähän Aasian seitsemälle seurakunnalle, jotka edustavat seurakunnan kokemusten seitsemää ajanvaihdetta:

”Muista siis mistä olet langennut ja tee parannus... mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan.” ”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” ”Minulla on vähän sinua vastaan... Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla.... Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa.” ”Mutta se minulla on sinua vastaan, että suvaitset tuota naista, Iisebeliä... Minä olen antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon... Minä syökseen hänet tautivuoteeseen... ja hänen lapsensa minä tappamalla tapan, ja kaikki seurakunnat saavat tuntea, että minä olen se, joka tutkin munaskuut ja sydämet; ja minä annan teille kullekin tekojenne mukaan... Joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin, sille minä annan vallan hallita pakanoita.” ”Minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalan edessä... Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta.” ”Näin sanoo hän, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa... Katso, minä annan sinulle Saatanan synagoogasta niitä... että he tulevat ja kumartavat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan. Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maan piirin... Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin” ”Koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos... Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tullessa puhdistettua, että rikastuisit... Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan, ahkeroitse siis ja tee parannus.” — Ilm. luvut 2 ja 3

Muistutamme myös Herran vertauksista leivisköistä ja talenteista, joissa hän osoittaa, että hän palatessaan palkitsee uskollisensa; niille, jotka kärsivällisyydessä ja hyvissä töissä etsivät kunniaa ja katoamattomuutta, antaa hän iankaikkisen elämän — toisille rangais- tuksen vihan päivänä. Vertaukset osoittavat selvästi, että nämä palkinnot palvelijoille jaetaan siinä suhteessa kuin he ovat olleet uskollisia ”jalosukuisen miehen kautta”, sen jälkeen kun hänet on puettu kuninkaallisella vallalla, ja kuinka hänen vihollisiaan jälkeenpäin kohdellaan. Kuitenkin apostoli lukee sekä palkitsemisen että rankaisemisen Isän ansioksi. Selityksen asialle löydämme Herran sanoissa, ”Minä ja isä olemme yhtä” — me toimimme yhdessä joka asiassa.

”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan.” — Matt. 7:1,2

Seurakunnan oikeutetut tuomarit ovat Isä ja Poika, jälkimmäinen Isän edustajana, jolle hän on jättänyt kaiken tuomion. (Joh. 5:22,27) Uudet luomukset eivät ole päteviä

tuomitsemaan toisiaan kahdesta syystä: 1) Ainoastaan harvat heistä ovat täysin käsittäneet rakkauden jumalallisen lain, joka hallitsee kaikkia, ja panneet arvoa sille, 2) Erittäin harvat voivat lukea omia sydämiään oikein; monet tuomitsevat itseänsä liian ankarasti tai liian lempeästi ja heidän tulisi siis häveten luopua toisen sydämen tuomitsemisesta, sydämen, jonka toiminnan syyt eivät likimainkaan ole tunnetut. Kykenemättömyytemme johdosta tuomitsemaan Herra – vakuuttaessaan meille sen olevan tehtäviämme tulevassa valtakunnassa sen jälkeen kun olemme tulleet siihen sopiviksi, osallisuuden kautta ensimmäisessä ylösnousemisessa – kieltää kaiken yksityisen tuomitsemisen seuraajainsa kesken nyt, ja uhkaa heitä, elleivät lakkaa tuomitsemasta toisiaan, etteivät he saa odottaa enempää laupeutta ja lempeyttä kuin he osoittavat toisille. (Matt. 7:2; Luuk. 6:38) Samaa ajatusta teroitetaan Herran rukouksessa, joka on annettu meille, ”Anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme.” – Matt. 6:12

Tämä ei ole yksinvaltiasta hallitustapa, jonka kautta Herra kohtelee meitä vääryydellä ja niukkuudella, niin kuin me kohtelemme toisia; päinvastoin siinä on oikea periaate. Me olemme ”luonnostamme vihan lapsia”, ”jotka olivat valmistuneet häviöön,” ja vaikka Herran armostarikkaana aikomuksena on siunata meidät ja vapauttaa meidät synneistämme ja heikkouksistamme sekä tehdä meidät täydellisiksi lunastajamme kautta, hän tekee sen ainoastaan sillä ehdolla, että me otamme vastaan hänen rakkauden lakinsa ja sydämissämme ojennumme sen mukaan. Hän ei aio hyväksyä uudestisyntymättömiä tai pitää ”vihan lapsia” perheessään. Sopiakseen paikkaansa monissa asunnoissa (olemassa-olotasoissa) Isän huoneessa (Joh. 14:2) kaikkien täytyy lakata olemasta vihan lapsia ja tulla rakkauden lapsiksi, muuttuen kirkkaudesta kirkkauteen Herramme hengen, rakkauden hengen, kautta. Sen tähden, kuka ikänänsä kieltäytyy kehittämästä rakkauden henkeä ja päinvastoin edelleenkin rakkaudettomasti tuomitsee opetuslapsitovereitaan, osoittaa, ettei hän kasva tiedossa ja armossa, ettei hän ole muuttunut kirkkaudesta kirkkauteen Herran sydämenkaltaisuudessa ja ettei hän ole totinen Herran seuraaja, eikä hänelle siis osoiteta armoa suuremmassa määrässä kuin hän itsekään todellisuudessa on osoittanut tavoitellessaan Herran kaltaisuutta. Missä määrin hän on Herran kaltainen (rakkaudessa), se osoittautuu hänen laupeutensa ja jalomielisyytensä kautta ajatuksissa, puheissa ja töissä hänen kanssaveljiään kohtaan.

Oi, että kaikki, jotka ovat hengestä siinneet, ”uusi luomus”, voisi käsittää, että tämä tuomitseva henki, joka on niin tavallinen (todella synty, joka melkein aina kietoo Herran kansaa), osoittaa heissä puuttuvaa rakkauden henkeä, puuttuvaa Kristuksen henkeä, jonka kokonaan puuttuminen todistaa, ettemme kuulu hänelle. (Room. 8:9) Olemme vakuutetut siitä, että kuta pikemmin tämä tosiseikka käsitetään, sitä pikemmin alkaa tapahtua tuo suuri muutos kirkkaudesta kirkkauteen, joka on niin välttämätön lopulliselle hyväksymisellemme uuden luomuksen jäseniksi.

Ainoastaan harvat Herran kansasta käsittävät, missä määrin he tuomitsevat toisia ja millä ankaruudella, joka, jos Herra sovelluttaisi saman heihin, varmaankin sulkisi heidät pois valtakunnasta. Pelkäämme kenties, että kun meillä on Herramme vapaamielinen lupaus siitä, että meitä tuomitaan yhtä lempeästi kuin me tuomitsemme toisia, olisimme halukkaat osoittamaan liian suurta hyväntahtoisuutta, liian suurta lempeyttä, ja että peri-

aate, ettei saa lukea pahaa, ulotettaisiin äärimmäisyyteen. Turha pelko! Langenneen luontomme koko voima kulkee aivan päinvastaiseen suuntaan. Siitä on melkein 2000 vuotta, kun Herramme teki tämän ylevän ehdotuksen meidän tuomitsemisestamme yhtä lempeästi kuin me tuomitsemme toisia; ja kuitenkin, kuinka harvat ovatkaan ne, jotka voivat toivoa paljon armoa sen lupauksen perustuksella! Meille on hyödyksi tutkia taipumustamme tuomita toisia. Tehkäämme niin, rukoillen.

Langennut eli lihallinen mieli on itsekäs, ja samassa määrin kuin se on omaksi hyväkseen, se on toista vastaan – taipuvainen hyväksymään itsensä, eli puolustamaan itseään sekä moittimaan ja tuomitsemaan toisia. Tämä tapahtuu niin luonnollisesti, että se on yhtä tiedoton tottumus kuin silmien räpyttäminen tai hengittäminen. Tämä tapa on vielä selvempi korkeammalla sivistysasteella. Mieli hyväksyy korkeampia ihanteita ja tarkoituspäätä, ja mittaa heti kaiken niiden mukaan ja huomaa luonnollisesti kaikilla jonkin virheen. Siitä on hupaisaa kertoa toisten virheistä ja heikkouksista samalla kuin se jättää huomioon ottamatta omat samanlaiset tai muunlaiset virheensä – ja vieläpä joskus ulkokullailleen ilmaisee toisten heikkouksia aikoen sen kautta salata omiaan, tai osoittaa omaa ylevää luonnettaan kysymyksessä olevan asian suhteen. Sellainen on langenneen luonnon alhainen, halveksiva mieli. Herran hengen, rakkauden pyhän hengen, synnyttämä uusi mieli sotii sen alusta alkaen itsekkyyden vanhaa mieltä vastaan Jumalan sanan johdolla, rakkauden lain, kultaisen ohjeen alaisena, ja sellaiseksi se tulee yhä enemmän, mikäli kasvamme armossa ja tiedossa. Aluksi ovat kaikki uudet luomukset ainoastaan ”lapsia Kristuksessa” ja käsittävät uuden lain ainoastaan osittain, mutta jollei kasvamista saavuteta eikä rakkauden lakia käsitetä ja täytetä, ei suurta palkintoakaan saavuteta.

Rakkauden laki sanoo: Olisi häpeä paljastaa veljien tai toisten heikkouksia maailmalle – olisi häpeä, ellei säälistä tai myötätunnosta heti lausuisi sanaakaan heidän puolustukseen, jos on liian myöhäistä peittää heidän virheensä rakkauden vaipalla salatakseen ne kokonaan. niin kuin jalo, rakastettu Mestarimme kerran selitti, kun häntä pyydettiin tuomitsemaan erästä syntistä, ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön ensimmäisenä häntä kivellä.” Ihmistä, jolla itsellään ei ole heikkouksia, saattaisi jossain määrin puolustaa sitä, että hän ilman Herran kehotusta on ruvennut tuomariksi kostamaan rikkojia, paljastamaan heitä jne.; mutta me huomaamme, että Mestarillamme, joka ei synnistä mitään tiennyt, oli niin paljon rakkautta sydämessään, että hän mieluummin halusi unohtaa ja antaa anteeksi, kuin rangaista, paljastaa ja nuhdella. Ja epäilemättä niin on kaikkien kanssa, jotka ovat hengestä syntyneet; mikäli he kasvavat hänen kaltaisuuksissaan, he ovat viimeiset vaatimaan kostoja – viimeiset suullaan tai jollain muulla tavalla rankaisemaan, kunnes suuri tuomari antaa siihen määräyksen. Nyt sanoo hän meille päinvastoin, ”Älkää tuomitko ennenkuin aika on”, ja julistaa, ”Minun on kosto.”

Apostoli on hyvin kuvaillut rakkauden hengen sanoessaan, ”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä” – väärintekijälle. Rakkaus ei kadehdi” toisten menestystä, ei koeta polkea heidän kunniaansa, tai riistää sitä heiltä. Rakkaus ”ei kerskaa, ei pöyhkeile”, eikä siten koskaan koeta alentaa toisia esiintyäkseen itse sen kautta parempana. ”Ei käytädy sopimattomasti” – se ei liioittele, eikä sillä ole itsekkäitä toiveita, ja se välttää äärimmäisyyksiä. Rakkaus ”ei etsi omaansa” – ei kadehdi heidän kunniaansa ja mainet-

tansa, vaan iloitsee nähdessään heidät siunattuina ja tahtoisi mieluummin lisätä heidän siunauksiaan kuin vähentää niitä. Rakkaus ”ei katkeroidu”, ei edes oikeudenmukaisesti kostaakseen, vaan muistaa koko ihmiskunnan nykyisen ahdinkotilan lankeamisen johdosta; se tuntee mieluummin myötätuntoa kuin vihaa. Rakkaus ”ei muista kärsimäänsä pahaa”, se ei tahdo ajatella ja luulotella mitään pahaa, vaan on valmis jokaisessa epätietoisessa asiassa näkemään parhaimman puolen ja antaa pahojen epäluulojen olla kaukana itsestään. (Vrt. 1 Tim. 6:4) Rakkaus ei ”iloiitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa (oikeasta)” – sitä miellyttää jalojen sanojen ja tekojen tutuksi tekeminen, mutta sitä ei huvita halpamaisten tekojen ja lausuntojen paljastaminen, vaan se karttaisi sellaista. Rakkaus ”peittää kaikki” ikään kuin myötätunnon vaipalla, sillä mikään ei ole täydellistä, jotta se voisi kestää lähempää tarkastamista. Rakkaus käyttää hyväntahtoisuuden vaippaa, joka sillä jo etukäteen on valmiina. Rakkaus ”uskoo kaikki” – se ei ole halukas epäilemään hyvien aikeiden todenperäisyyttä, vaan tunnustaa ne mieluummin. Rakkaus ”toivoo kaikki” – vastustaa niin paljon kuin mahdollista ajatusta täydellisestä siveellisestä turmeluksesta. Rakkaus ”kärsii kaikki.” On mahdotonta asettaa rajaa, jolloin se työntäisi luotaan todellisesti katuvaan. Rakkaus ”ei koskaan häviä.” Toiset hyveet ja lahjat saavat palvella tarkoitustaan ja hävitä, mutta rakkaus on niin tunnusomainen, että kun olemme päässeet sen omistajiksi, se on aina meidän – kautta iankaikkisuuden. Rakkaus on suurin kaikista. – 1 Kor. 13:4-13

Mutta jos tosiasiaa paljastaminen on rikos Rakkauden Lakia ja Kulusta Ohjetta vastaan, mitä silloin sanommekaan vielä paljon häpeällisemmästä, rakkaudettomasta ja rikoksellisesta tavasta, joka on niin yleinen, ei ainoastaan maailmallisten ja nimikristittyjen kesken, vaan myös tosikristittyjen kesken, nimittäin häpeällisten asiain kertominen toisista, joista ei edes varmuudella tiedä ovatko ne totta. Oi, mikä kunniattomuus, mikä häpeä, että kukaan Herran kansasta välittäisi niin vähän hänen kiellostaan puhua pahaa kenestäkään ihmisestä, ja että kukaan, paitsi ne, jotka ovat lapsia ja alkavia rakkauden laissa, käsittäisi niin väärin sen sanoman, että kukaan ilman että kaksi tai kolme todistaa mitä epäamättömimminkin suullisesti todistaa, ja silloinkin vastahakoisesti, edes uskoisi pahaa veljestä tai lähimmäisistä, vielä vähemmän toistaisi sen panetellakseen häntä epäilysten ja kuulopuheiden perusteella!

Tuomitkaamme itsemme

”Jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi (kuritettaisi, oikaistaisi).” – 1 Kor. 11:31

Kultainen ohje tekisi varmasti lopun halusta jaaritella toisista ja toisten asioista. Kuka panettelija haluaisi, että häntä itseään paneteltaisiin? Kukahan jaarittelija haluaisi, että hänen asioistaan, vaikeuksistaan ja heikkouksistaan keskusteltaisiin, julkisesti tai kahden kesken? ”Maailmalla” ei ole juuri muita puheenaiheita kuin juoruja ja häväistysjuttuja, mutta uuden luomuksen olisi mieluummin oltava vaiti, kunnes Jumalan rakkaus ja suunnitelma on täyttänyt sen tuolla suurella asialla, josta enkelit lauloivat, ”Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto.”

Silloin Herra hyväksyy heidän suunsa tunnustuksen ja heidän sydämensä uskon ja he tulevat siunaukseksi kaikille, jotka tulevat kosketukseen heidän kanssaan.

Puhuessaan kielestä apostoli osoittaa, että tuolla ruumiimme pienellä jäsenellä on suuri vaikutus. Se saattaa sirotella suloisia sanoja, jotka eivät koskaan kuole, vaan jotka kulkevat yhä edelleen ja edelleen siunaukseksi nykyään eläville ja vieläpä syntymättömillekin. Tai se saattaa, ollen täynnä kuolettavaa myrkyä, sirottaa ajatuksen myrkytettyä siementä ja katkeroittaa monen elämän, sekä turmella ja murskata toisten elämän. Apostoli sanoo, ”Kielellä me kiitämme Herraa ja Isää, ja sillä me kiroamme ihmisiä... Samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla veljeni. Uhkuuko lähde samasta silmästä makeaa ja karvasta vettä?” — Jaak. 3:8-11

”Sydämen kyllyydestä suu puhuu”; joten kun juoruilemme toisista, sekaannumme heidän asioihinsa, se osoittaa, että meidän sydämestämme suureksi osaksi puuttuu Jumalan rakkautta ja armoa. Tämän ajatuksen tulisi heti johtaa meidät armoistuimen luokse ja sanan luokse täytyäksemme hengellä, jonka Jumala on luvannut niille, jotka sitä isoavat ja janoavat. Ja jos, mikä on vielä pahempaa kuin ajattelematon jaarittelu ja juoruilu, meistä on huvittavaa kuulla ja puhua pahaa toisista, on sydämen tila vielä huonompi; se tulvii katkeruutta, kateutta, pahuutta, vihaa ja eripuraisuutta. Ja apostoli selittää, että nämä ominaisuudet ovat ”lihan tekoja.” (Gal. 5:19-21) Oi, että saisimme uudet luomukset perusteellisesti heräämään tämän asian suhteen, sillä jos he noita töitä tekevät, he lankeavat varmasti, ja heille ei suoda pääsyä Herramme ja Lunastajamme, Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.

Tullaksemme soveliaiksi valtakuntaan meidän on kuljettava päinvastaiseen suuntaan ja, niin kuin apostoli Pietari selittää, osoitettava uskossamme ”kärsivällisyyttä, hyvyttä veljiä kohtaan, rakkautta, sillä jos sen teette, ette koskaan lankea, vaan teille tarjotaan runsain määrin pääsy valtakuntaan.” (2 Piet. 1:5-10, engl. Raam.) Apostoli Jaakob puhuu hyvin selvästi tästä asiasta, ”Jos teillä on katkera kiivaus ja riitaisuus sydämässänne, niin älkää kerskatko älkääkä valhetelko totuutta vastaan. Tämä ei ole se viisaus, joka ylhäältä tulee, vaan se on maallista, sielullista, riivaajien viisautta.” (Jaak. 3:14-15) Sillä, jolla on sellainen juoruava, katkera henki, sillä on Kristuksen hengen, pyhän hengen, rakkauden hengen suora vastakohta; älköön hän pettäkö itseään eikä toisia, älköön hän etsikö kunniaansa häpeässään — älköön hän siten asettako pimeyttä valon sijaan, Saatanan henkeä Kristuksen hengen sijaan.

Vielä selittää apostoli syyn hämmennykseen ja rauhattomuuteen, joka kaikkina aikoina on vaivannut Herran kansaa, olevan epäpuhtaan, ainoastaan osittain pyhitetyn sydämen tilan sanoen, ”Missä kiivaus ja riitaisuus on, siellä on epäjärjestys ja kaikkalainen paha meno.” (Jaak. 3:16) Jos tämä vanhan langenneen luonteen rikkaruoho saa lisääntyä, se ei ole ainoastaan vahingoksi, vaan se tunkee vähitellen pois ja kuolettaa kaikki hengen suloiset ja ihanat kukkaset ja hyveet.

Oikea itsemme tuomitseminen

Apostoli Paavali tarkoittaa luonnollista kasvamistamme uutena luomuksena ja itsemme oikeaa tuomitsemista eli tarkastamista, kun hän sanoo, ”Koska meillä siis on nämä

lupaukset, rakkaani, niin puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa.” (2 Kor. 7:1) ”Tutkikoon siis ihminen itseään” – huomatkoon hän langenneen ja lihallisen luonnon puutteet ja saastaisuuden, ja puhdistautukoon, pankoon pois vanhan ihmisen teot, uudistukoon ja muuttukoon kirkkaudesta kirkkauteen yhä enemmän Jumalan kalliin Pojan kaltaisuuteen, joka on sekä esikuvamme että lunastajamme ja Herramme. Mutta apostoli Paavali kehottaa meitä ei ainoastaan puhdistamaan lihamme mahdollisimman pitkälle, vaan myös henkemme, mielemme – että uusi mieli, uusi pyhitetty päättäväisyys eli tahto, vaikuttaisi täydellisesti ja että jokainen ajatus otettaisiin vangiksi Jumalan tahdon alle, joka on osoitettu ja näytetty Kristuksessa.

On turhaa koettaa puhdistaa lihaa ja suistaa kieltä, jos laiminlyömme sydämen, mielen, hengen, josta ajatukset lähtevät ja jotka ainoastaan ilmenevät lihan epäpuhtaudessa – sanojen ja tekojen kautta. Ainoastaan rukouksen ja kestäväisyyden kautta saattaa tämä puhdistus, joka on välttämätön osallisuuden voittamiseksi valtakunnassa, tulla täydelliseksi – ”saattaen pyhityksemme täydelliseksi Herran pelossa.” Emme voi toivoa saavamme aikaan lihan täydellistä puhdistusta. Herra vaatii meiltä tahdon, sydämen ja hengen täydellistä puhdistamista (sekä niin täydellistä lihan ja kielen puhdistamista kuin meille on mahdollista). Siellä missä hän näkee sydämen olevan puhtaan ja oikeassa suhteessa häneen, hänen henkeensä ja rakkauden lakiinsa, hän antaa aikanaan uuden ruumiin, joka on sille sopiva. ”Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.” – Matt. 5:8

Kuinka sopivat tässä ovatkaan apostolin sanat (2 Tess. 3:5): ”Herra ohjatkoon teidän sydämenne Jumalan rakkauteen”, rakkauteen, joka on sävyisä lempeä, kärsivällinen ja pitkämielinen, joka ei etsi omaansa, ei pöyhkeile, ei kadehdi, joka ei ajattele tai puhu pahaa, vaan toivoo ja on hyväntahtoinen sekä hienotunteinen, sopusoinnussa Kultaisen Säännön kanssa. Meidän täytyy saada sydämemme suunnatuiksi tähän rakkauteen, sillä uusina luomuksina vaellamme uudella tiellä – emme lihan, vaan hengen mukaan. Ja Herra yksin on oikea johtajamme ja neuvonantajamme, vaikka hän käyttää muutamia ”jäsenistään” aseinaan. ”Sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan (entisyydestä):.. Tässä on tie, sitä käykää.” – Jes. 30:21

”En minä itsekään tuomitse itseäni, vaan minun tuomitsijani on Herra”

Uudessa luomuksessa on muutamia harvoja – kuitenkin erittäin harvoja – joilla on taipumus tuomita itseään aivan armotta. On aivan oikein, että he moittivat jokaista virhetä ja heikkoutta, ja haluavat päästä vapaiksi kaikista puutteista, mutta on väärin, että he unohtavat, ettei Herra tuomitse meitä lihan vaan hengen mukaan – aikeitten, tahdon, halun, yrityksen mukaan. He ottavat liiaksi huomioon farisealaisen sanat, ”Jumala, minä kiitän sinua, etten ole niinkuin muut ihmiset”, ja liian vähän Herran lausumat sanat ehdoista hänen verensä omistamisen ja arvon suhteen, veren, joka puhdistaa kaikista synneistä. Tutkiessaan asiaa he unohtavat, että jos he olisivat täydellisiä eli voisivat toimia täydellisesti, he eivät tarvitsisikaan mitään vapahtajaa, puolustajaa. He unohtavat, että ”armosta me olemme pelastetut” emme lihan teoista.

Näiden on sovellettava itseensä apostolin sanat, ”Siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni, sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on Herra. Älkää sen tähden lausuko mitään tuomiota, ennenkuin aika on, ennenkuin Herra tulee, joka myös on saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten aivoitukset; ja silloin kukin saa kiitoksensa Jumalalta.” — 1 Kor. 4:3-5

Me luotamme Jumalaan, eikä heikkoon, langenneeseen lihaamme. Olemme oppineet tuntemaan Jumalan armon ja hyvyyden kaikkia kohtaan, jotka luottavat häneen ja koettavat vaeltaa rakkauden hengen mukaisesti, vaikka ovatkin vielä kykenemättömiä kokonaan saavuttamaan sen täydellisiä vaatimuksia. Me emme sen tähden toivokaan tulevamme täydellisiksi lihassa, vaan täydellisiksi hengessä, aikeissa, ja että meidän uskomme ja intomme (Lunastajamme ansion kautta) lasketaan ikään kuin ne täyttäisivät todelliset puutteemme, joita me inhoamme ja joita vastaan me päivittäisin taistelemme. Tarkastaessamme asiaa kysymme, Rakastaako Jumala meitä, jotka luonnosta olimme vihan lapsia niin kuin kaikki muutkin? Tahtooko hän palvella meitä, ollen altis auttamaan meitä ja laskemaan hyväksemme jokaisen hyvän tahdon eli ponnistuksen, silloinkin kun se osaksi tai kokonaan epäonnistuisi? Kyllä tahtoo, vastaa Herra: ”Isä itse rakastaa teitä.” Apostoli lisää, että jos Jumala niin rakasti meitä, meidän vielä syntisinä ollessamme, että hän antoi ainosyntyisen Poikansa meidän lunnaiksemme, niin ”kuinka hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin (mikä on meille tarpeellista taistellesamme sen palkinnon puolesta, joka meille evankeliumissa esitetään) hänen kanssaan?” Jos hän rakasti meitä syntisinä ollessamme, rakastaa hän meitä aivan varmasti hellemmin nyt — nyt kun hän on ottanut meidät perheeseensä, nyt kun hän näkee sydämässämme vakavan halun tehdä hänen tahtonsa. Olkaamme sen tähden rohkealla mielellä ja ”Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.” — Hebr. 4:16

Kuitenkin on varottava sana tarpeen asian toisen puolen suhteen. Tunneimme kaikki tapauksia, joissa nöyryys, luottamuksen puute sekä pelko ja epäily Jumalan armosta on muuttunut päinvastaiseksi suhteeksi, rohkeaksi itseluottamukseksi ja täydelliseksi sokeudeksi vikoihin nähden, sekä farisealaiseksi kiitollisuudeksi siitä, että on muita ihmisiä parempi. Oi, tämä on surkuteltavin ja, niin kuin pelkäämme, toivottomin tila! Usko on välttämätön, mutta minun täytyy uskoa Jumalaan eikä itseäni. Syy sellaiseen poispoikkeamiseen on tavallisesti rakkauden lain kultaisen säännön syrjäyttäminen. Vastakohta rakkauteemme Herraan, rakkauteemme hänen armosta rikkaaseen suunnitelmaansa, rakkauteemme veljiin uudessa luomuksessa ja myötätuntoiseen rakkauteemme ihmiskuntaan, on itserakkaus, itsesuuruus, itsearvokkuus ja itsensä ylentäminen. Karttakaamme tätä syrjäpolkua, joka johtaa pois Herrasta, hänen hengestään ja hänen valtakunnastaan. Vaikka johtajat erityisesti ovat tälle vaaralle alttiit, ovat toisetkin alttiit samalle vaaralle. Muutamat, jotka ovat hyvin puutteellisia edellytyksiin nähden opettajina, ovat, surullista kyllä, ”lihallisen mielen paisuttamia” — ovat ylpeitä, ”eivätkä tiedä mitään, vaan ovat riitakysymyksien ja sanakiistojen kipeät, joista syntyy kateutta, riitaa, herjauksia, pahoja epäluuloja...” Erota itsesi pois sen kaltaisista. Sillä ”suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa.” — 1 Tim. 6:4-6; katso myös 1 Joh. 3:9-10

Seurakunnan on tuomittava muutamissa asioissa

Samalla kun emme persoonallisesti saa tuomita, vaan meidän on odotettava Herran aikaa, jolloin hän julkilausuu tuomionsa jokaisen ruumiinsa jäsenen, ”uuden luomuksen” suhteen, on kuitenkin muutamissa tapauksissa seurakunnan (ecclesian) velvollisuus tuomita. Apostoli mainitsee esim. erään tapauksen haureudesta, jonka rikoksellinen julkisesti tunnusti ja jonka koko seurakunta tiesi; hän selittää, että seurakunnan oltua yhteydessä niin hillittömän ihmisen kanssa, se oli mennyt harhaan, ja hän käytti heti apostolivaltaansa julistaen rikoksellisen pannaan, erottaen hänet uskovaisten yhteydestä jättäen hänet kuvaannollisesti Saatanan kuritettavaksi, lihan turmioksi, jotta henki, uusi mieli, siten lopulta pelastuisi Herran päivänä, tilinteonaikana tämän aikakauden lopussa. — 1 Kor. 5:5

Ainoastaan Herra itse tai hänen kaksitoista apostoliansa (joista Paavali, joka oli valittu Juudan sijaan, oli viimeinen) saattoi käyttää valtaa ja oikeutta menettelemällä mainitulla tavalla, aivan niin kuin ainoastaan apostoli saattoi menetellä, niin kuin Pietari teki Ananiaan ja Safiiran kanssa. (Apt. 5:1-11) Apostoli Paavali selittää edelleen asemaansa sanoen, ”Kirjoitin teille kirjeessäni, ettette seurustelisi huorintekijäin kanssa; en tarkoittanut yleensä tämän maailman huorintekijöitä tai ahneita tai rosvoja tai epäjumalanpalvelijoita (kieltäen kaiken toiminnan heidän kanssaan), sillä silloinhan teidän täytyisi lähteä pois maailmasta.” Hän tahtoi saada heidät ymmärtämään, että toista on olla epäpyhien kanssa yhteydessä liikeasioissa ja aivan toista on tunnustaa heidät uuden luomuksen jäseniksi. Siveellisen mittakaavan alentaminen ei olisi mikään hyvä työ rikkojalle; hänelle on suuremmaksi avuksi nähdä, että hänen saastaisuutensa on kokonaan erottanut hänet Herran kansasta; ja jos hän todella on ollut Jumalan hengestä siinnyt, huomaisi hän sitä pikemmin ja selvemmin todellisen tilansa, ottaisi sen opiksi ja katuisi. Seurakunta osoitti rikoksellista kohtaan suvaitsevaisuutta väärällä tavalla, sillä sen kautta olisi yleinen tapain turmelus saattanut voittaa alaa sen jäsenten keskuudessa, ja saasta olisi voinut levitä kaikkien uskovaisten keskuuteen toisissa seurakunnissa, jotka voivat saada tiedon valtaan pääsevistä huonosta tilasta Korintossa.

Apostoli kuvaa muutamain sanoin uskovaisten velvollisuutta sellaisissa tapauksissa, ja me mukailten kerromme hänen sanansa seuraavasti: Kirjoitin teille siitä, ettei teidän pidä ”veljenä” seurustella huorintekijän tai ahneen tai epäjumalanpalvelijan tai pilkkaaajan tai juomarin tai rosvon kanssa — ei, eikä edes syödäkään sellaisen kanssa. En todellakaan koeta tuomita maailmaa, mutta minä vaadin, että te seurakuntana tuomitsette ne, jotka otatte vastaan veljinä. Jumala tuomitsee ulkopuolella olevat; teidän velvollisuutenne on poistaa keskuudestanne ne, jotka ovat pahoja. — 1 Kor. 5. luku

Apostoli jatkaa keskustelua moittimalla sitä tosiasiaa, että veljet keskinäisissä riidoissaan menivät maalliseen oikeuteen, sen sijaan että olisivat kärsivällisesti sietäneet vääryyden, jos sitä oli mahdollista sietää, tai jos se oli sietämätön, vetäneet sen seurakunnan eteen korkeimpana tuomioistuimena. Apostoli esittää, että jos Jumala valitsee seurakunnan tulevaisuudessa tuomitsemaan maailmaa, eivät kai sen jäsenet nytkään olisi vähemmän rehellisiä, kunniallisia ja oikeudenmukaisia tuomitessaan kuin maailmakaan. Vähimminkin kunnioitettu jäsen seurakunnassa olisi luottamuksen arvoinen sellaisissa

asioissa. Eikö keskuudessanne ole ketään, jonka viisauteen ja rehellisyyteen kaikki voisivat ehdottomasti luottaa ja jonka tuomioon riitapuolet voisivat alistua?

”Miksi ette ennemmin anna riistää omaanne?” Miksi ette mieluummin kärsi vääryyttä, jos tuomio on teistä väärin – miksi ette mieluummin kärsi vahinkoa, kuin jatkaa riitaa tai kääntyä maallisen tuomioistuimen puoleen syyttäen toisianne? Ei, sanoo apostoli, huomaan, ettette ainoastaan ole haluttomia kärsimään vääryyttä rauhan ja yksimielisyyden vuoksi Kristuksen ruumiissa, mutta mikä pahempi: joukossanne on muutamia, jotka itse tekevät vääryyttä ja vahinkoa – vieläpä veljillekin. Eikö pyrkimyksenänne ole Herran seurakuntana voittaa valtakunta? Ja ”ettekö tiedä, etteivät väärät [vääramieliset] saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei aviorikkoajat, ei hekumoitsijat eikä miehimyksset, ei varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkajat, eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa. Ja tuommoisia te olitte, jotkut teistä, mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme hengessä.” — 1 Kor. 6:1-11

Tämä esitys rikkomuksista, jotka sulkisivat pois valtakunnasta, on aiottu olemaan johtona rikkomuksiin nähden, jotka sulkisivat pois seurustelusta seurakunnan kanssa. Kaikkiin näihin asioihin nähden sopii sovelluttaa sanat: ”Poistakaa keskuudestanne se, joka on paha”, kuka hän sitten lieneekin, joka on vikapää johonkin näistä rikkomuksista.

”Jos veljesi rikkoo sinua vastaan”

Mutta eikö meidän ensin ole tuomittava rikkoja yksityisesti ja sitten paneteltava eli puhuttava hänestä pahaa, puhuttava hänen pahoista teoistaan, jotta koko seurakunta saisi niistä tiedon ja hylkäisi rikkoijan?

Ei suinkaan, jumalallinen järjestely on täydellisessä sopuinnussa itsensä kanssa, kun se käsitetään oikein. Jos A ja B ovat erimielisiä, ja A uskoo B:n pettäneen hänet, hän ei saa tuomita häntä siinä mielessä, että hän tuomitsisi hänet kadotetuksi. Hän saa ainoastaan sanoa, ”Meidän välillämme on erimielisyyttä ja minä tunnen olevani oikeassa, vaikka B samoin saattanee olla varma siitä, että hän on oikeassa ja että minulle ei ole tapahtunut vääryyttä.” Älköön A siitä syystä vetäytykö B:n seurasta, sillä sen kautta hän tuomitsisi hänet – tuomitsisi hänet ulos. Sanokoon hän itselleen, ”Asia on joka tapauksessa vähemmän merkityksellinen näin veljien kesken, ja minä jätän sen uskoen, ettei B veljenä Herrassa tahallaan tahtoisi tehdä minulle vääryyttä; ja saattaisihan olla, että minun käsitykseni on väärä, eikä hänen.”

Jos hän ei kuitenkaan saata katsella asiaa siltä kannalta, hän ei sittenkään saa tuomita – hän ei saa päättää, että hän on oikeassa ja B väärässä, vaan hänen on mentävä B:n luokse ja selitettävä kuinka hän näkee asian ja, jos mahdollista, saatava aikaan hyvä veljellinen yhteisymmärrys, kenties molemminpuolisilla myönnytyksillä. Mutta jos he eivät voi sopia, A saa pyytää kahta tai kolmea seurakunnan viisaimmista veljistä, C:tä ja D:tä (veljiä, joiden rehellisyyteen sekä B että hän itse täydellisesti luottavat) menemään hänen kanssaan B:n luokse sen asian johdosta – ei tuomitsemaan B:tä, sillä ei A:kaan ole saanut tuomita häntä, vaan kuullakseen asiaa A:n ja B:n läsnäollessa ja neuvoakseen molempia.

Silloin pitäisi asian päättyä tyydyttävästi kaikille, etenkin kun kaikilla on rakkauden henki ja halu tehdä toisilleen oikeutta voidellun ruumiin jäsenenä. Mutta jollei keskinäistä ymmärtämystä saavuteta, sittenkään ei saa tuomita tai langettaa päätöstä, sillä kaksi tai kolme veljeä eivät saa ”tuomita”, vaan sen saa tehdä ainoastaan seurakunta.

Jos, silloin kun A otti C:n ja D:n kanssaan, nämä lausuivat mielipiteensä A:ta vastaan B:n hyväksi, tulisi asian päättyä siihen. Sellaisessa tapauksessa A ei voi vetää asiaa seurakunnan eteen. Hän osoittautuisi itsepäiseksi ja mielettömäksi ajamalla asiaa edelleen. Herran neuvot eivät anna hänelle enempää oikeutta siihen (Matt. 18:15), mutta jos hän vieläkin olisi tyytymätön, emme tiedä mitään sääntöä rikottavan, jos hän ottaisi mukanaan kaksi tai kolme muuta sopivaa ja ennakkoluulotonta veljeä, E:n, F:n ja G:n B:n luokse, jotta asia vielä kerran kuultaisiin ja nämä antaisivat neuvonsa.

Mutta jos, kun A otti C:n ja D:n kanssaan B:n luokse, he kaikki olivat yhtä mieltä A:n kanssa, että B oli tehnyt hänelle vääryyttä ja kieltäytynyt lakkaamasta siitä ja jos B kohtuullisen ajan kuluttua kielsi tai laiminlöi väärän oikaisemisen, olisi A:lla oikeus C:n ja D:n kanssa yhdessä kutsua kokoon seurakunta, jonka edessä sekä A että B saisi esittää asian, sillä on luultavaa, että jos B on vielä seurakunnan yhteydessä, tunnustaa hän sen neuvon ja vallan, ja otaksutaan myös B:n olevan tunnollisen. Kun seurakunta kuulee asian, ei saa unohtaa, että ainoastaan vanhurskautetut ja pyhitetyt muodostavat seurakunnan ja että he istuvat tuomareina Herransa ja päänsä nimessä, lausuakseen hänen tuomionsa. Asia ei saa aiheuttaa erimielisyyttä seurakunnassa, vaan yksimielisyys on säilytettävä rauhan siteen kautta. A ja B eivät luonnollisestikaan saa äänestää, eikä kenenkään muunkaan pitäisi äänestää, joka itsessään tuntee mitään muuta kuin halun lausua Herran tuomion asiasta. Päätöksen pitäisi olla yksimielinen, tai ainakin käytännöllisesti katsottuna olla yksimielinen – vaikkakin se vaatisi rajoittamaan liikaa tunteellisuutta. Anna aina oikeuden kulkea käsi kädessä laupeuden kanssa, ja ”ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen.” – Gal. 6:1

Kaikkien on tunnustettava seurakunnan tuomio päätökseksi, ja kuka hyvänsä, joka ei ota sitä vastaan eikä välitä sen vaatimuksista sellaisessa asiassa, joka koskee käytöstä (ei omantunnon asiaa), on pidettävä ”pakanana ja publikaanina”, kunnes hän lakkaa uhmailemasta seurakuntaa, jolloin hänelle luonnollisesti annetaan anteeksi ja hänet asetetaan täydelleen veljeysyhteyteen niin kuin ennenkin. Tarkoitus ei ole kokonaan työntää pois sellaista veljeä, vaan ainoastaan osoittaa, ettei hänen väärää tietään hyväksytä, aikomuksella johtaa hänet oikealle. Sellaisen kohtelemisen ”pakanana tai publikaanina” ei merkitse, että häntä saa panetella tai alentaa senkään jälkeen kun hän on poissuljettu. Herran kansa ei saa missään olosuhteissa panetella tai puhua kenestäkään pahaa; yleinen käsky ”Älä puhu pahaa kenestäkään ihmisestä” koskee juuri tätä asiaa. Emme saa puhua pahasti tai katsoa karsaasti publikaaneja ja syntisiä, eikä kieltäytyä olemasta yhteydessä heidän kanssaan, mutta meidän on kiellettävä heiltä se erityinen suosio ja yhteys, joka kuuluu veljille uudessa luomuksessa, jolla on pyhä henki, sen rakkaus, ilo ja rauha.

Jos B kieltäytyisi tottelemasta seurakuntaa, eikä lakkaisi loukkaamasta A:ta, mutta katuisi sittemmin ja otettaisiin jälleen veljespiiriin, muistettaisiin hänen tottelemattomuutensa, jos häntä jossain tilaisuudessa ehdotettaisiin täyttämään vanhimman tehtäviä.

Hänen tarvitsisi osoittaa varmasti muuttuneensa, ennen kuin häntä voisi pitää sopivana siihen virkaan, sillä vaikka hän olisikin täydellisesti tunnontarkka, osoittaisi hänen vaeluksensa hänen olevan liian välinpitämättömän oikeuden suhteen asioissa, joissa hänen henkilökohtaiset harrastuksensa olivat mukana. Kieltäytyä tottelemasta kolmen veljen neuvoa ja sen kautta tehdä välttämättömäksi väärän asian saattaminen seurakunnan eteen tuomittavaksi olisi todella epäedullinen merkki, vaikkakin hän jälkeensä kuulisi ja tottelisi seurakuntaa ja sopisi A:n kanssa.

Anna anteeksi seitsemänkymmentä kertaa seitsemän

Otaksu, että kun A ensin meni B:n luokse keskustelemaan vääryydestä, joka oli tehty A:lle, keskustelun tuloksena oli, että B tunnusti vikansa ja koetti parhaan kykynsä mukaan hyvittää tekonsa. Tai otaksu, että hän siten katui A:n toisen käynnin jälkeen yhdessä C:n ja D:n kanssa, mille kannalle A:n silloin oli asetettava B:n suhteen? Hänen tulisi antaa hänelle sydämestään anteeksi. Hän ei saa edes määrätä hänelle mitään rangaistusta, vaan muistaa sanat ”Minun on kosto, minä olen kostava, sanoo Herra.” Mutta montako kertaa tätä on sovellettava? Montako kertaa meidän on annettava anteeksi, jos hän katuu? Kuinka kauan meidän on kärsittävä hänen heikkouksiinsa? ”Seitsemänkö kertaa?” kysyi Pietari. Herramme vastaus kuuluu meillekin samalla tavalla: ”Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.” Meidän on annettava anteeksi toisille heidän rikkomuksensa, niin kuin me tahdomme, että taivaallinen Isämme antaa anteeksi meidän rikkomuksemme hänen jumalallista lakiaan kohtaan. Jos meillä on kiusaus ylenkatsoa veljeämme hänen heikkouksiensa perustuksella, meidän on ajateltava omiamme ja muistettava, että joka ei ole osoittanut laupeutta, ei saa laupeutta. — Jaak. 2:13

Rikkomuksia seurakuntaa vastaan

Olemme tarkastelleet kohtuullisia toimenpiteitä, joihin on ryhdyttävä rikkomuksissa yksityisiä kohtaan, mutta haureuden suhteen, josta apostoli mainitsee, ja toisissa mahdollisissa asioissa, ei rikkomus liene ketään seurakunnan yksityistä jäsentä vastaan, vaan koko seurakuntaa vastaan — sitä asiaa vastaan, jota yhteisesti edustamme. Mitä menettelytapaa silloin on käytettävä?

Asia saattaisi olla sama kuin yksityistäkin loukatessa, ellei synty olisi yleisesti tunnettu. Mutta jos asia on yleisesti tunnettu, vanhimpain velvollisuus on kutsua rikollinen seurakunnan eteen, ilman että aikaisempia yksityisiä käyntejä on tehty, sillä kun asia on tullut yleiseksi, sitä on mahdotonta ratkaista yksityistä tietä. Jos se koskee panettelemistapausta vanhimpia vastaan tai ketään heistä, on seurakunnan kuulusteltava asiaa samalla tavalla, eikä yksityisesti, sillä joskin panettelijat ajattelivat tunnollisesti, että heillä muka oli täysi syy, he olivat kuitenkin syrjäyttäneet Herran neuvon mennä rikollisen luo ensin yksin ja sitten ottaa kaksi tai kolme muuta mukaansa, olivat levittäneet sopimattomia ja kunniaa loukkaavia juttuja ja sen kautta tehneet mahdottomaksi ratkaista asia yksityisesti ja tehneet siitä seurakunnan asian.

Sellaisessa tapauksessa olisi sopivaa, että se vanhin, jota on puhuteltu, kutsuisi kokoon kaikki vanhimmat seurakunnan edustajina, kieltäisi väärät syytökset ja pyytäisi, että panettelijat kutsutaan seurakunnan eteen vastaamaan panettelemisyytöksistä ja vääristä todistuksista, koska he ovat rikkoneet seurakuntaa vastaan, 1) sen tähden että ovat toimineet vastoin seurakunnan Pään käskyjä ja vastoin oikeutettuja hyviä tapoja, ja 2) koska panettelu koski seurakunnan valitsemaa vanhinta, oli se panettelua koko seurakuntaa kohtaan, joka oli valinnut hänet. Panettelijat tuomittaisiin, heitä nuhdeltaisiin ankarasti ja kehoitettaisiin tunnustamaan vikansa, mutta sen tehtyään heillä olisi oikeus toimia vanhimman kanssa, jonka otaksutaan olevan eksyksissä, aivan niin kuin heidän alussa olisi pitänyt tehdä.

Kaikkien meidän pitää ilmestyä Kristuksen tuomioistuimen eteen
— 2 Kor. 5:10

Sanalla ”meidän” tässä tekstissä tarkoitetaan epäilemättä seurakuntaa — uutta luomusta. Tätä ei kuitenkaan saa sekoittaa kaikkien kansojen kokoamisen kanssa Ihmisen Pojan eteen, kun hän tulee kirkkaudessaan ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssaan, niin kuin Matt. 25:31-46 kertoo. Kun Ihmisen Poika ”istuu kirkkautensa istuimella” hän on luvannut, että hänen uskollinen seurakuntansa, hänen morsiamensa, saa jakaa tämän istuimen ja kirkkauden hänen kanssaan ja olla osallisena kaikkien kansojen tuhatvuotisessa tuomitsemisessa, kaikkien niidenkin, jotka ovat haudoissaan.

Herra on selvästi esittänyt ja kertonut seurakunnan tuomion Matt. 25:14-30, sekä Luuk. 19:12-26. Se tapahtuu tämän aikakauden lopussa ja on ensimmäinen työ, jonka kuningas suorittaa toisessa tulemisessaan, ennen kuin hän alkaa toimia maailman kanssa. Hän tekee ensin tilin omien palvelijainsa kanssa, joille hän on uskonut eri asioita hoidettavaksi, kuten rikkautta, vaikutusvaltaa, kykyjä ja tilaisuuksia, joita he sitten ovat hoitaneet enemmän tai vähemmän uskollisesti, suuremmalla tai pienemmällä innolla ja itsensä uhraamisella. Nämä kaikki asetetaan hallitsemaan kahta, viittä tai kymmentä kaupunkia — mikä toisessa paikassa mainitaan ”Herran ilona.”

Koetus koskee uskollisuutta, rakkautta ja intoa. Ne, joilla on lahjoja ja kaivavat ne maahan, liikeyrityksiin, huveihin tai laiskuuteen, osoittavat siten rakkauden ja arvannon puutetta — ja niin muodoin arvottomuutensa valtakuntaan, eivätkä he tule menemään ”Herransa iloon”, eikä heidän myöskään sallita hallita hänen kanssaan maailmaa siunattaessa.